

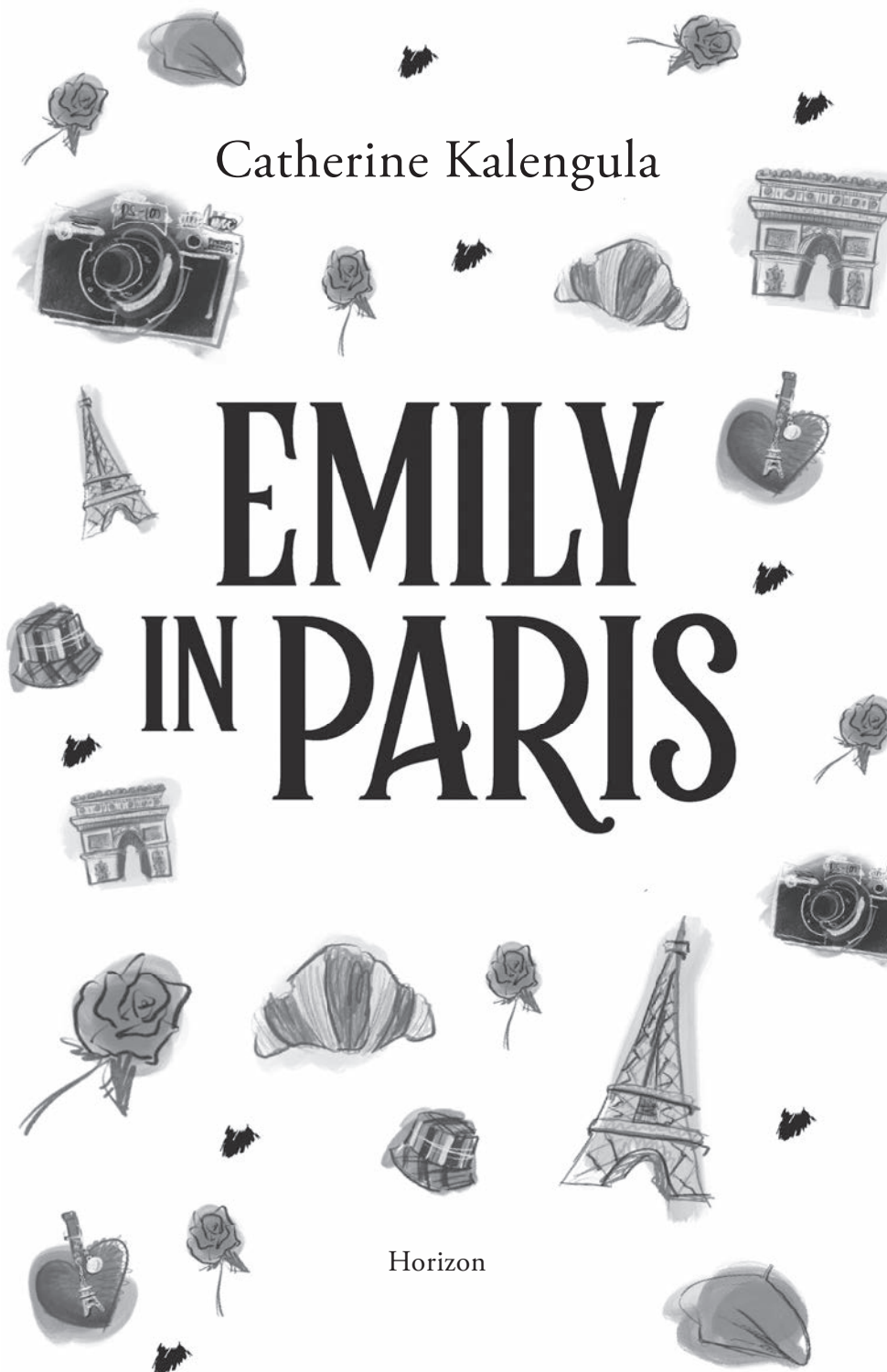
EMILY
IN PARIS

Catherine Kalengula

EMILY IN PARIS

Horizon

WELKOM IN PARIJS

Ik zit in een taxi en mijn hart bonst zo hard dat het bijna uit zijn voegen barst. Ik, Emily Cooper, in Parijs! Iedereen droomt wel ergens van, anders leef je niet, en ik heb altijd van Parijs gedroomd. Dat is begonnen toen ik op een avond naar de film *Moulin Rouge* zat te kijken, met Nicole Kidman. Ik was een jaar of zeven, acht en schreeuwde tegen de tv: 'Ik wil ook naar Parijs!' Mijn moeder zei: 'Dat is wel een beetje ver van Chicago, hè?' En mijn vader merkte op: 'Als ik jou was, zou ik daar toch nog eens goed over nadenken. Ik heb gehoord dat de Fransen zich maar één keer per maand wassen.'

Maar er was niets wat me op andere gedachten kon brengen, zelfs de ergste zweetlucht niet.

Ik ben natuurlijk niet gek. Ik weet heel goed dat het verhaal van *Moulin Rouge* zich meer dan honderd jaar geleden afspeelt en dat er sindsdien veel veranderd is. Oké. Maar als je ergens zó intens van droomt, kun je niet meer stoppen. Die film heeft een zaadje in me geplant en dat is ontkiemd en gaan groeien.

De straten van Parijs rollen aan me voorbij. Die monumenten!

Het ene nog mooier dan het andere. En ik... Ik lach, ik lach! Maar ik ben ook een beetje bang. Bang dat ik hier mijn plek niet zal vinden. Bang dat ik mijn vriend Doug te erg zal missen. Bang dat het Parijs van mijn dromen in werkelijkheid anders is.

Die angsten ga ik te lijf met enthousiasme. Ik begraaf ze onder kilo's enthousiasme. Want dromen geven je vleugels, terwijl angsten je verlammen.

De taxi stopt voor een oud woonblok aan een ondefinieerbaar charmant pleintje. Er staat zelfs een fontein! Ik probeer er niet al te opgewonden uit te zien, maar ik zou wel in het rond willen springen en juichen: *'Paris, here I am!'*

En dan te bedenken dat ik dit geluk aan een spermatozoïde te danken heb! Als mijn *boss* in Chicago niet op het juiste moment zwanger was geworden, was zij naar Parijs gegaan en niet ik. *I love you, little kikkervisje!*

Als ik uit de taxi stap, komt er een man op me af. Bruin haar, klassiek kostuum. Dat moet de makelaar zijn.

'Emily Cooper?' Hij steekt zijn hand uit. 'Gilles Dufour, de verhuurmakelaar.'

'Hi, bonjour!'

Mijn appartement ligt op de vijfde verdieping. Geen lift. Wel een magnifieke, monumentale wenteltrap. Wanneer ik mijn zware koffers naar boven sleep, vind ik het ding al een stuk minder cool. Het lijken wel honderden treden.

Mijn eerste kritiek op Parijs: die oude gebouwen zijn mooi, maar niet erg praktisch.

'Zijn we er nu?' vraag ik hijgend.

'Uw appartement ligt op de vijfde verdieping', antwoordt Gilles Dufour. 'Dit is de vierde.'

'Ik heb er vijf geteld.'

Hij zucht vertwijfeld. Ik hoor hem denken: weet die

Amerikaanse dan helemaal niets? ‘In Frankrijk hebben we eerst de begane grond,’ zegt hij, ‘daarna beginnen we pas te tellen. Trap op, eerste verdieping. En zo verder.’

‘Dat is bizar’, reageer ik perplex.

‘Nee, volkomen logisch’, antwoordt hij.

Wat de één logisch vindt, hoeft voor een ander helemaal niet logisch te zijn, maar hoe moet ik hem dat uitleggen? Ach, laat ook maar zitten. Ik heb iets beters te doen: mijn Parijse huisje bezichtigen. Ik kan niet wachten! Ik haal diep adem, verzamel mijn laatste krachten en sleep mijn koffers naar de zesde verdieping – of hoe Gilles Dufour die ook wil noemen. Mijn beenspieren zeggen dat het écht wel de zesde verdieping is.

‘Voilà, uw schitterende, elegante *chambre de bonne*’, jubelt hij, terwijl hij een breed gebaar maakt.

Ik begrijp dat ‘elegant’ een makelaarswoord is dat eigenlijk ‘piepklein’ betekent. De dienstbodekamer doet me denken aan het huis van mijn overgrootmoeder. Die inrichting, die geur! Maar daar was ik tenminste op bekend terrein...

Waar ik meteen weer blij van word, is het ongelofelijke uitzicht. Het heeft ook voordelen om op de zesde etage te wonen!

‘*Oh, My God!*’ roep ik verrukt uit. Ik ben Nicole Kidman in *Moulin Rouge*.

‘Ja, heel Parijs ligt aan uw voeten’, benadrukt de makelaar. Hij legt zijn hand op mijn schouder. ‘Er is een leuk café beneden, op de begane grond, van een vriend van me. *Bon*, dit is het dus, *all is good?*’

‘*Oui*, het is *good*’, antwoord ik. De lach wil maar niet van mijn gezicht: het is fantastisch!

Ik hoop dat die makelaar snel weggaat. Ik heb zijn verhaal over de verdiepingen begrepen en nu wil ik naar Parijs kijken. Mijn Parijs. Van het moment genieten. Alleen. Nou ja, eigenlijk met

Doug, maar die is er niet. Helaas lijkt Gilles Dufour nog niet van plan om weg te gaan.

‘Hebt u honger?’ vraagt hij. ‘Zullen we een kopje koffie gaan drinken of...’

‘Ik moet eigenlijk naar kantoor.’

‘Ah, juist. Misschien vanavond een glaasje?’ houdt hij vol.

Waarom krijg ik de indruk dat hij me probeert te versieren? Erg subtiel is het niet en het gaat ook wel érg snel. Denkt hij dat ik dat niet in de gaten heb of zo? Zo te zien zit hij daar niet mee, maar ik wel. Het enige wat ik wil zijn mijn sleutels. Dat mag je toch wel van een makelaar verwachten? Of zijn er soms nog andere ‘diensten’ bij de huur inbegrepen? Standaard? All-in? Hm, een beetje vreemd.

‘Ik heb een vriend’, zeg ik snel, in de hoop dat de boodschap overkomt.

‘In Parijs?’

‘In Chicago.’

‘Dus hebt u geen vriend in Parijs’, concludeert hij verrukt.

Pfff. Wat een aanhouder. En vooral: wat een lomperik. Dit is typisch zo’n gênante situatie die je zo snel mogelijk wilt afkapen. En vergeten. Wanneer hij me eindelijk de sleutels geeft, duw ik hem vriendelijk maar vastberaden de deur uit.

Hij mag zijn appartement-met-casanova-arrangement aan een ander aanbieden.

MIJN FRANSE COLLEGA'S

Savoir. Zo heet het marketingbureau voor luxemerken dat door mijn werkgever, de Gilbert Group in Chicago, is overgenomen. En daarom ben ik hier! Ik moet hun socialemediastrategie updaten. Ik hoop maar dat ik leuke collega's krijg. Ik ben niet van plan om ze de les te spellen, ik wil alleen laten zien dat je er ook anders mee kunt omgaan, eigentijds, vanuit een andere invalshoek. Bovendien kan ik zelf van de Franse aanpak leren, hoe verrijkend is dat! Ik krijg al kippenvel als ik eraan denk.

Het kantoor ligt maar een paar straten van mijn *chambre de bonne* en op weg ernaartoe geniet ik van de prachtige huizen, de winkeltjes en de pleinen. Ik voel me al helemaal thuis in Parijs, alsof ik nooit ergens anders gewoond heb.

Nicole Kidman zou trots op me zijn.

Met een hart vol hoop en een brede glimlach op mijn lippen loop ik het kantoorgebouw in. Het gaat vast goed. Zoveel zullen Fransen toch niet van Amerikanen verschillen? Toch? Je moet niet alles geloven wat ze zeggen. Ik ben bijvoorbeeld al twee uur

in Parijs en ik heb nog helemaal geen zweetlucht geroken. Dat is het bewijs, nietwaar?

Ik wacht bij de receptie tot er een man komt aanlopen. Hij kijkt naar me alsof ik een insect ben. Geen zorgen. Ik val terug op de GED-methode: Glimlach, Enthousiasme, Dynamiek. De sleutel tot succes! En Werk, natuurlijk. Veel en hard werken. Dag in, dag uit.

'Hi! Salut!' roep ik vrolijk. 'Bonjour, ik ben Emily Cooper van de Gilbert Group in Chicago.'

'Eh?' reageert hij verbaasd. 'Wat is dat voor accent? Quebec?'

Oké, oké, het is waar. Ik heb een licht accent, maar je hoort het bijna niet. Wacht, de vertaler op mijn telefoon helpt me wel! Die spreekt perfect Frans en vertelt namens mij dat ik hier op kantoor kom werken.

Nu reageert de man heel anders. Geschrokken? Geschokt? Mijn baas had toch doorgegeven dat ik zou komen? Misschien waren ze het hem vergeten te vertellen. Hij loopt naar de receptie en pakt de telefoon.

'Het Amerikaanse meisje is er', zegt hij kortaf.

Hij wist dus wel dat ik zou komen. Al snel komt er een vrouw tevoorschijn. Zwarte jumpsuit, hm, héél elegant. Het probleem is dat ik geen woord begriep van wat ze zegt. Behalve dan het eerste woord: 'Bonjour'. En ik vang haar voornaam op, Sylvie. Daarna raak ik het spoor volledig bijster.

'*Trop vite*', breng ik uit. 'U praat te snel.'

Het enige wat ze zegt is: 'Ah!'

Ze kijkt niet bepaald blij. Maar ik zal die eerste indruk snel goedmaken, neem ik me voor. GED, de sleutel tot succes!

Ik loop achter haar aan door de indrukwekkende gangen.

'Ik dacht dat je een master Frans had?' zegt ze met iets te veel nadruk.

‘Nee, dat is Madeline, mijn manager’, leg ik uit. ‘Ik ben Emily. Emily Cooper. En ik ben *très excited* dat ik hier mag komen werken.’

‘Hm, een tikje tegenstrijdig, nietwaar?’ zegt ze, terwijl ze voor me uit haar kantoor inloopt.

Dat begrijp ik niet. Tegenstrijdig? Dat ik blij ben dat ik in Parijs mag werken? Moet ik dan net zo’n begrafenisgezicht opzetten als zij? Of is dat traditie in Frankrijk? Verboden te lachen op het werk? Oké. Ik zal het proberen te onthouden. Maar ik denk niet dat ik dat kan.

GED, daar ben ik wel goed in.

‘*Excusez-moi*, wat is er tegenstrijdig?’ vraag ik.

‘Je accent gaat door merg en been en je begrijpt niet wat we zeggen’, legt ze uit.

‘Oké, ik heb een licht accent, dat geef ik toe. Maar als u niet te snel praat, zal het wel lukken.’

‘Ah, dus wij moeten slavenarbeid verrichten en jij hoeft niets te doen!’

Slavenarbeid?

Dan maak ik kennis met Paul Brossard, de oprichter van het bureau. Ik steek mijn hand uit. Hij geeft me een kus. Twee zelfs. Weer zo’n Franse traditie? Het is een beetje bizar om je collega’s te kussen, vind ik. We zijn toch geen vrienden? Maar goed, hij trekt in elk geval geen begrafenisgezicht. Hij lijkt zelfs blij me te zien. Gelukkig maar.

‘*Welcome to Paris, Emily!*’

Hij doet zelfs zijn best om Engels te praten! *So cute!*

‘*So*, je komt de *Frenchies* een paar indianentrucjes leren?’ vraagt hij.

Ik begrijp niet wat hij bedoelt, dus ik lach maar een beetje en zeg: ‘Ik weet zeker dat we veel van elkaar kunnen leren.’

‘Heb je ervaring met de marketing van luxemerken?’

‘Nee, ik heb me tot nu toe altijd met farmaceutische producten voor verzorgingshuizen beziggehouden’, moet ik bekennen.

Maar eigenlijk maakt dat niet veel uit, toch? Als ik rollators en middelen tegen artrose kan verkopen, zal ik toch ook wel parfums en merkkleding kunnen verkopen! Paul praat over zijn vakantie in Chicago, waar hij onze specialiteit heeft geproefd: *deep dish pizza*. Het water loopt me in de mond!

‘Eerlijk gezegd smaakte het naar *chiottes*’, zegt hij.

Chiottes? Ik zoek het woord ongemerkt op. Plee? Ik snap het niet. Misschien is er een Frans gerecht dat *chiottes* heet? En vergelijkt hij onze *deep dish pizza* daarmee? Nooit van gehoord. Ik ken alleen ratatouille – van de Disneyfilm. O ja, en foie gras!

‘Weerzinwekkend!’ Sylvie trekt een vies gezicht.

Dat begrijp ik.

Ze beginnen met elkaar te praten. Ik maak eruit op dat een leven zonder plezier een *vie de merde* is (*merde, shit*, dat woord ken ik). Dat het bij alle merken waarvoor ze werken om schoonheid en verfijning gaat. En dat ze niet zo goed zien wat ze van mij zouden kunnen leren.

Bescheidenheid, om te beginnen? Het is maar een idee.

Maar ik zeg niets. Als ik op goede voet met ze wil komen, moet ik me niet al te kritisch opstellen.

Dan moet ik *open minded* zijn. Ja, dat is het.

Très, très open minded.

En vooral niet te snel op mijn teentjes getrapt zijn.

TIEN MINUTEN LATER, EERSTE VERGADERING

Getoid met mijn beste bondgenoot (mijn glimlach) schuif ik aan bij Sylvie, Paul en Julien, de jongen die me zo ‘vriendelijk’ ontvangen heeft. Er zijn nog twee anderen: een man met blond krullend haar en een streng uitziende vrouw met een designbril (waarschijnlijk Chanel of Dior).

‘Om te beginnen wil ik me verontschuldigen voor mijn accent’, begin ik. ‘Ik ga op les, dan wordt het wel beter, maar jullie moeten me de tijd geven.’

Zonder een woord te zeggen staat de vrouw met de designbril op en loopt ze de kamer uit.

Heb ik iets verkeerd gezegd?

‘Patricia is allergisch voor accenten’, zegt Sylvie.

Die allergie kende ik nog niet.

Ik ga verder. ‘Voor wie me nog niet had gezien: ik ben Emily Cooper en ik ben *très excited* dat ik in Parijs mag werken. Ik wil jullie allemaal snel leren kennen en ik hoop dat dat wederzijds is.’

De man met de blonde krullen steekt zijn hand op. Hij wil iets tegen me zeggen. Leuk! Ik wist wel dat mijn kleine GED-

toespraakje effect zou hebben! Als je er maar in gelooft!

‘Uw naam, meneer?’ vraag ik.

‘Ik heet Luc. Waarom schreeuw je tegen ons?’

Ah.

Ik schreeuw niet. Maar misschien hebben Fransen gevoelige trommelvliezen? Zou dat iets genetisch zijn?

Mentale aantekening: praten alsof we op een begrafenis zijn.

Nu ik toch aan het woord ben, onthul ik meteen wat ik met de sociale media van plan ben. Het gaat niet alleen om het aantal volgers, maar ook om doeltreffende content, vertrouwen en betrokkenheid.

‘Wie van jullie houdt zich bezig met de sociale media?’ vraag ik aan het eind van mijn minispeech.

Julien wijst naar de deur. ‘Patricia.’

Ah. Okééé.

Dat belooft wat.

EEN BUURMAN - HM, NIET SLECHT

Mijn eerste dag is niet helemaal gegaan zoals ik me had voorgesteld. Bovendien mis ik Doug. Natuurlijk kunnen we videobellen, maar dat is niet hetzelfde. Op weg naar huis voel ik me een beetje depri. Ik heb het idee dat mijn collega's me niet waarderen. Sterker nog: dat ze iets tegen me hebben. Dat is trouwens wel grappig: ik had van tevoren tegen mezelf gezegd dat ik mijn vooroordelen moest laten varen, maar ik had er nooit bij stilgestaan dat anderen die ook kunnen hebben.

En nu krijg ik ook nog zes verdiepingen voor mijn kiezen! Mijn kuiten beginnen al bij voorbaat te huilen. Nou ja, met zo'n trap hoef ik in elk geval niet naar de fitness. Over een jaar heb ik dijen van gewapend beton!

Als ik eindelijk boven ben, steek ik mijn sleutel in het slot en probeer hem om te draaien. Geen beweging. Ik voel paniek opkomen. Wat is dit? Een complot? Wie probeert mijn Parijse droom te verpesten? Wie?

Ik weet het! Toen ik niet thuis was, heeft die makelaar het slot laten vervangen! Hij was natuurlijk pissig omdat ik geen zin had

in zijn appartement-met-casanova-arrangement. En nu neemt hij wraak. Ik sleep hem voor de rechter! Ik ken een uitstekende advocaat in Chicago: die heeft 150.000 dollar schadevergoeding voor mijn tante Lily bij elkaar weten te pleiten omdat ze in de supermarkt over een slablaadje was uitgegleden en haar enkel had verstuikt.

‘Nee, hè? Dat heb ik weer!’ Het slot blijft zich verzetten en ik word steeds kwader.

Plots gaat de deur open. Een jongen met bruin haar kijkt me aan. Hm, niet slecht... Maar wat doet hij in mijn appartement? Eh, wacht... Oh nee, dit is het mijne niet!

‘Oeps, foutje, sorry!’ zeg ik schuld bewust. ‘Ik dacht dat dit mijn appartement was, op de vijfde verdieping.’

‘Ah, nee, dit is de vierde’, lacht hij.

Oh My God! Wat een lach! En wat een prachtig haar! En die ogen! Ik kan nergens anders meer naar kijken. Alles aan deze jongen is... waanzinnig sexy.

‘O ja, dat is waar ook’, denk ik hardop. ‘Ik ben Emily. Emily Cooper, je nieuwe buurvrouw.’

‘Amerikaanse?’ gokt hij.

Zou hij dat aan dat héle lichte accent kunnen horen?

‘Ja, ik kom uit Chicago.’

‘Gabriel. Fransman. Ik kom uit Normandië.’

Normandië, dat ken ik! D-day, juni 1944, de landing van de geallieerden, dat soort dingen. Ik probeer het aan Gabriel uit te leggen, maar hij snapt me niet. Maakt niet uit. We zeggen elkaar gedag met een glimlach.

De eerste echte, vriendschappelijke glimlach die ik hier in Parijs tegenkom.

EXTASE OM 8 UUR...

De volgende ochtend raak ik compleet in extase. *The orgasm.*
Niet met Doug, nee. Zelfs niet met mijn droom van een
buurman, Gabriel, de SSG (*Super Sexy Guy*).

Met een *pain au chocolat*, vers van de bakker om de hoek.

Oh My God! Hoe moet ik dit uitleggen?

Eerst dat heerlijk knapperige. Dan dat verrukkelijk smeüige.
Dat boterige. Bladerdeeg dat in je mond smelt. Een explosie van
smaken. Baf! En meteen daarna gaat de chocolade in de aanval.
Bam!

En op dat moment bereik je het paradijs. Wat een smaak!

Nog. Nooit. Zoiets. Lekkers. Gegeten.

Ever. In. My. Whole. Life.

Dit moment zal ik nooit vergeten: de eerste keer dat ik in een
pain au chocolat heb gebeten, in Parijs.

Nooit.

... DEPRI OM 11 UUR...

Ik sta al twee uur voor de gesloten deur wortel te schieten als ik iets krankzinnigs ontdek: Savoir gaat pas om half 11 open.

Half. 11.

Waarom ook niet halverwege de middag?

Of we gaan gewoon helemaal niet open. Waarom zou je al die moeite doen, vraag je je af.

Ongelofelijk!

Wat me nog het meest irriteert, is dat ik niet aan het werk kan. Meteen. Nu. Al die verloren tijd, daar kan ik niet tegen, daar word ik ziek van. Als je wat wilt bereiken in het leven, moet je elke kans grijpen en je werk omarmen.

Maar hier lijkt werken eerder bijzaak. Het is nu kwart over 11 en Sylvie is net binnen!

Ik zet een paar aantekeningen in mijn computer en ga dan naar Patricia. We hebben een slechte start gemaakt, maar dat ga ik nu rechtzetten. Het komt wel goed.

Bonjour, Patricia, ik wil graag een paar ideetjes met je delen.

Over onze betrokkenheid bij de sociale media. Er is veel potentieel, hoor, ik ben *très excited!*'

Ze draait haar hoofd van links naar rechts. Zie ik paniek? Maar waarom? Zo angstaanjagend ben ik toch niet? Ach, natuurlijk! Ze is allergisch voor accenten, helemaal vergeten!

Ik pak mijn vertaalprogramma erbij.

Patricia luistert en weer gaat haar hoofd van links naar rechts: 'Non, non!' Ze rent de kamer uit, als door een wesp gestoken.

Misschien had ik iets aardigs over haar bril moeten zeggen?

... BELEDIGD OM 12 UUR...

Als ik wil dat mijn collega's me accepteren, zal ik daar zelf mijn best voor moeten doen. Ik ben hier zomaar gedropt, dus is het logisch dat ze de kat uit de boom kijken. Eten! Dat is de beste manier om het ijs te breken! In alle Franse films zie je mensen op terrassen eten, praten, lachen. Urenlang. Dat ziet er altijd zo cool uit! Nou ja, ik ben niet van plan om urenlang op een terras te gaan zitten eten, zeker niet nu ik vanochtend zoveel tijd verloren heb, maar misschien... Laten we eens gek doen... Twintig minuten?

Patricia vraag ik niet eens. Ik wil niet riskeren dat ze uit het raam springt als ze me ziet aankomen. Het lijkt wel of ze doodsbang voor me is.

Ik loop dan maar bij Sylvie naar binnen en vraag of ze zin heeft om samen te lunchen.

'Nee, dank je, ik rook wel een sigaret', antwoordt ze.

Sinds wanneer is dat een maaltijd? Ik probeer het bij Luc.

'Eh, ik heb last van mijn maag.' Doorzichtige smoes.

En Julien heeft zogenaamd iets anders te doen rond lunchtijd.

Got the message.

Ik kan er niets aan doen, maar ik voel me een beetje beledigd. Ik had heus niet gedacht dat ze de rode loper voor me zouden uitrollen. Zo naïef ben ik nu ook weer niet. Maar ze hoeven me ook niet als een paria te behandelen... Ik besluit dat ik mezelf ga troosten met een heerlijk knapperige baguette en een stukje Franse kaas. Dat kies ik op goed geluk uit, voornamelijk omdat de kaas zo'n mooie naam heeft. En omdat hij niet al te erg stinkt. Ik wil best gevaarlijk leven, maar er zijn grenzen.

Eens zien of die baguette me net zo in extase kan brengen als de *pain au chocolat* van deze ochtend. Als ik hem uit mijn tas haal, stuiven er twee kinderen voorbij. Mijn brood valt op de grond.

'Laurent! Sybille!' roept de jonge vrouw die achter ze aanrent. Ze raapt mijn baguette op en geeft hem aan.

'*Oh, je suis désolée*, hij zit onder het stof. Zal ik een andere voor je kopen?'

'Sorry, je praat *trop vite*', antwoord ik.

Ik weet niet waarom, maar ze heeft meteen in de gaten dat ik Amerikaanse ben. Ze vertelt dat ze in Indianapolis heeft gestudeerd en nu au pair is. De kinderen gaan spelen en zij komt naast me op het bankje zitten. Ze is heel aardig.

'Ik probeer ze Mandarijn te leren.'

'Ben je hier al lang?' vraag ik.

'Bijna een jaar', vertelt ze. 'Ik kom uit Shanghai, maar mijn moeder is Koreaanse. Een lang verhaal. Saai.'

'En jij wilde naar Parijs?' vraag ik.

'O ja, *I love Paris!* Ik hou van het eten, alles is verrukkelijk, en Parijs is de hoofdstad van de mode, van het chique leven. En 's nachts, die lichtjes... Magisch! Maar ik hou niet van de Parijzenaars. Klootzakken zijn het, allemaal.'

‘Toch niet allemaal?’ vraag ik verbaasd.

‘O jawel, neem dat maar van mij aan. Alle Fransen zijn klootzakken. En ze zijn er nog trots op ook.’

Hoe langer we praten, hoe aardiger ik haar vind. Aardig en warm. Ik ben dan ook blij wanneer ze me haar telefoonnummer geeft. Ze heet Mindy. Ik hoop dat we elkaar nog eens zullen zien.

Zonder Doug, zonder mijn vrienden, voel ik me toch een beetje eenzaam. Er zijn nu eenmaal dingen waar zelfs een *pain au chocolat* niet tegenop kan, ondanks de extase...